הסיפרות כאסטרולוגיה

ב־31 בדצמבר נסעתי באוטו ושמעתי ברדיו אסטרולוג אחד עם קול מאוד מלומד ותרבותי, שסיפר לעם מה מחכה לו בשנה החדשה.

יהיו אי־אלה משברים בממשלה. יהיו אי־אלה מריבות בין השרים. המצב הכלכלי לא יהיה מי־יודע־מה. שימעון פרס יגיע לשיא (הוא לא אמר לשיא של מה). יצחק רבין יהיה מודאג. השר פרץ יעשה חיל. תאונות־דרכים ימשיכו להכות בנו. הוא אמר עוד כמה דברים מאוד קונקרטיים כאלה.

עם כל הרצון הטוב שלי, אני עדיין לא מסוגלת להבין את האנשים שעשו מהעניין הזה מקצוע, ועוד פחות אני יכולה להבין את האנשים שמשלמים כסף כדי לשמוע שבשנה הבאה יהיו אי־אלה מריבות בין שרים וכו'.

אבל באותו היום בערב הודיעו בטלוויזיה שמטוס הלביא המריא, וכן הודיעו שהשר פרץ התפטר. ואז החלטתי שבכל זאת יש משהו כנראה, בחיזויים, אחרת איך אפשר להסביר שהסופר המנוח יעקב שבתאי כתב כבר לפני שנים את הדוד פרץ ממריא.

לזכור ולשכוח

כל ארבע שנים בחירות ומינויים חדשים — זה נראה לי צרה מספיק גדולה לעם קטן כמו העם היושב בציון. כל ארבע שנים בוחרים 120 חברי־כנסת, 30־20 שרים, 30־20 מנכ"לים, 30־20 סגני־שרים, כמה וכמה ראשי־לשכות ופקידים בכירים ורוברים למיניהם ויועצים חשובים.

אז נכון שלאורח הפשוט זה לא מזיז את ה....., אבל לבן־אדם כמוני, שאחרים מצפים ממנו להיות מעורה לגמרי, אין ברירה אלא ללמוד את כל השמות האלה בעל־פה, וגם לדעת איזה שם הולך עם איזה מישרד, ואם אפשר גם לזכור את שמות הנשים של החשובים האלה, ואולי שמות של כמה מזכירות בכירות וכך הלאה.

תאמינו לי שזאת לא עבודה קלה לזכור את כולם, וגם לדעת להבדיל ביניהם. אבל עשיתי את זה.

ותמיד, בדיוק כשגמרתי ללמוד את כולם, עשו שוב בחירות והטוסים התחלפו.

הייתי ממש במשבר כשהכריזו על הרוטציה, ואפילו חשבתי שלא יכול להיות יותר גרוע בעניין הזה, של לזכור את כל השמות. כמו ילדה טובה וממושמעת התיישבתי עם התמונות והש־מות של נבחרינו, ולמדתי ששר־הביטחון הוא ארנס ושר־החוץ שמיר, ושר־הבריאות מוטה גור ושר־האוצר מודעי, ושר־התיירות שריר וכך הלאה וכך הלאה — ומייד אחר כך למדתי שארנס נהיה רבין ושמיר נהיה פרס, גור נהיה אלמוזלינו ומודעי נהיה ניסים. למדתי גם את זה היטב. החלטתי שהם לא ישברו אותי עם הרוטציה שלהם.

אפשר להעיר אותי היום, באמצע הלילה ולשאול אותי „מי זה שר המישפטים?" וישר אני יורה: „אברהם שריר!"

לפני שבוע הגעתי אל השקט והנחלה, או לפחות כך חשבתי. אבל הם, הרי, לא יתנו לבן־אדם לנוח קצת על זרי־הדפנה שלו, הם מייד מודיעים לי בכל העיתונים שאולי מודעי יילך לתחבורה וקורפו יילך למישפטים ושריר יחזור להיות שריר, ופרץ יילך הביתה ורוני מילוא גם כן משהו ורק שמיר יישאר שמיר, כי כל שבוע הוא יוצא טוב מאיזה מישפט.

אז בתור בן־אדם שדואג לשלוות נפשו, אני החלטתי סופית שמהיום והלאה לא מעניין אותי מי הוא השר של מה ולהיפך. באופן אישי, אני גם לא רואה הבדל גדול אם קורפו יהיה שר־המישפטים או שריר או ניסים או אפילו רוני מילוא.

ביקשתי ממקורבי להודיע לי רק אם יהיו שינויים ממש דראסטיים בהרכב אנשי־הממשלה. עד אז החלטתי לא להיות מעורה, מתוך בחירה.

ארץ־ישראל אחת ועוד אחת ועוד אחת...

כן, זה נכון שדני קרמן הוא חבר שלי כבר שנים רבות. וזה נכון שאני אוהבת אותו. זה נכון שהוא בעיניי המאייר הכי טוב בארץ, וזה נכון שהוא חכם בצורה מדהימה, וכל ציור או איור שלו הוא חוויה אינטלקטואלית מרתיבת אופקים. זה נכון שכל ספר חדש של דני קרמן מוצא חן בעיניי עוד לפני שהוא יוצא לאור (אני מכירה את הציורים לפני שהם מרוכזים בספר), וזה נכון שאחרי כל הדברים האלה לא בטוח שאפשר להישאר אובייקטיביים.

אבל זה לגמרי לא נכון שאם יש לי חבר כל־כך מוצלח, אז בגלל החברות אני מנועה מלכתוב על מסביב למפה, שיצא לאור בימים אלה בהוצאת שבא, ונמכר בחנויות ב־16 ש"ח.

לפני חמש שנים יצא לאור על המפה של קרמן. זה היה ספר וריאציות על נושא גרפי של מפת ארץ־ישראל, והראה איך אפשר לקחת כמה קווים פשוטים (שיוצרים את מפת־הארץ) ולשחק בהם. אם היתה, פה ושם, משמעות פוליטית לאחד הציורים, היא היתה מיקרית.

הפעם, בספר החדש, שלא במיקרה נקרא מסביב למפה, מרשה לעצמו דני קרמן להביע דיעה מאוד ספציפית על הרבה נושאים הקשורים למוטיב המרכזי, שהוא ארץ־ישראל. כמו שהוא אומר בעצמו: „אם זה נכון שלכל ישראלי יש בראש המפה לו, הרי ש־126 ההצעות שבספר הן רק טיפה שניה בים האפשרויות, ואני אמשיך לנסות עד שאספק את כולם."

אז שימשיך לנסות, ואנחנו נחכה בסבלנות לספר השלישי.

המעלות שלנו

לכל המתלוננים על מזג־האוויר הנורא בארץ, על הרוחות והגשמים והרגליים הקרות, הנה טבלת הטמפרטורות שנמדדו השבוע ברחבי העולם:

אוסלו מינוס 3, הלסינקי מינוס 2, וינה מינוס 5, ז'נווה 0, טורונטו 0, מונטריאול מינוס 5, פרנקפורט 0, ציריך מינוס 4, שטוקהולם מינוס 3, שיקגו 0.

ואצלנו:

בירושלים 11 מעלות, בתל־אביב 16, באילת 20 מעלות.

אז בטח שכולם מעדיפים חופשה בישראל.

פינת בן־יהודה

לכל הדרייברים שלוקחים בבוקר את האוטו, משחררים את ההנד־ברקס, מפעילים את הסטרטר ונוסעים בפול־גאז, הנה כמה מילים עבריות בעניין של הדרך:

אובל — דרך על פני גשר, הנתמך על עמודים.

מעקף — קטע מן הדרך, העוקף את הכביש הראשי.

עקלתון — דרך המתעקלת וסובבת בקש־תות אחדות.

נחשון — קטע דרך, שיש בה עקלתונים אחדים.

מזחילה — שקע צר ומאורך בשפת הדרך, למעבר מי גשמים.

מיקרחת — חלק הכביש, שנחשפה בו השכבה התחתונה, והוא עשוי מעין טלאים טלאים.

עקבוב — דרך משובשת בשקעים מאור־כים, שנגרמו בשל מעבר מתמיד של כלי רכב.

סעו לשלום.

רעיון חמישה מזלגות מפתח־תיקווה

הרעיון הבא הגיע אליי מאזור פתח־תיקווה, ולמרות זאת הוא רווקא מוצלח מאוד. (לא הת־כוונתי להעליב אף אחד, זה סתם הומור מטומטם.)

ובכן, הגברת מפתח־תיקווה היתה בטיול בחו"ל, ושם, במיסעדה שיש לה כמה מזלגות במישלן, היא רצתה להיזכר בבית והזמינה צלחת של סלט ירקות. שמו לפניה צלחת גדולה ובה כל ירקות־העונה (אצלם ירקות־העונה זה בדרך כלל חסה), וליד הצלחת הם הניחו צינצנת של רוטב, כדי שהיא תתבל לעצמה את הירקות. אבל הגברת מפתח־תיקווה לא קונה חתול בשק, ולכן לפני שהיא שפכה מהרוטב היא הביטה בצינצנת. הריחה אותה, מישששה קצת וחקרה — והסתבר לה שהרוטב הוא חומץ עם ירקות, ובדיוק זה מה שעושה את הסלט הפשוט לסלט של חמישה מזלגות מישלן. אחרי שהיא חזרה הביתה היא עשתה נסיונות, ובסוף יצא לה בדיוק אותו הרוטב המשובח, שבו היא מפנקת את מישפחתה ומר־הימה את אורחיה.

ככה עושים את זה: חותכים לחתיכות קטנות גזר אחד, שורש סלרי, שני שיני שום ועלי פטרוזיליה ועלי שמיר. שמים את כל הירקות בקערה ושופכים עליהם מים רותחים. סופרים עד עשר, ואז שולפים את כל הירק מתוך המים ומעבירים אותם לצינצנת זכוכית בגודל בינוני. על הירקות שופכים חומץ עד סוף הצינצנת וסוגרים במיכסה. יומיים משאירים את העסק מחוץ למקרר. ביום השלישי כבר אפשר להש־תמש בזה לסלט, ומאותו היום מחזיקים את הצינצנת בתוך המקרר ומוציאים רק בעת הצורך.

מישהו אמר כאן מילה רעה על פתח־תיקווה? בושה!